

lagt paa Mesteren, og det er ganske naturligt, at den myndige og erfarne Mand i det Forhold er den, som kommer til at bære Ansvaret, ikke blot i dette, men i flere lignende Tilfælde. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn gjorde sig skyldig i en lille Billedfarelse, jeg kan vel sige den Fortalelse, idet han bemærkede, at det kun var unge Mennesker under 18 Aar, der faldt ind under Loven. Man kan sige, at Loven gjælder jo i det Hele taget Personer, der under 18 Aars Alderen slutte Kontrakter, men det ærede Medlem vil se i § 3, og vil vistnok ogsaa erindre fra tidligere Forhandlinger, at Lovforslaget gjælder, indtil Folk har opnaaet en Alder af 20 Aar. Hvad den bundne Næring angaar, skal jeg ikke forbyde mig videre i dette Forhold. Jeg skal gjerne erkende, at det, det ærede Medlem sagde, fortjener Overveielse, om man nemlig ikke ved at vedtage § 1, som den her er foreslaaet, kommer til at skjære Noget bort, som det i og for sig ikke har været tilfaldet. Etge overfor det ærede 3die Medlem for 11te Kredts, som henviste til Forordning af 21de Marts 1800, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Lov, som ganske vist har sin store Betydning, kun gjælder for Kjøbenhavn; altsaa selv om vi beholdt de Bestemmelser, vilde det ikke hjælpe os meget, men iøvrigt vil det jo gjælde, at hvis man her kom til at bortskjære Bestemmelser, man i og for sig kunde ønske at beholde for dem, der ikke høre til den bundne Næring, maa man jo ty til andre Lovbestemmelser, og det ærede Medlem for Kjøbenhavn vil vide, at man i den Slags Forhold, som her omtalt, i mange Tilfælde vil kunne ty til Thendeloven og for Søfartens Vedkommende til de særlige Bestemmelser der. Ganske uden Bestemmelser vil man alligevel ikke blive, og de Bestemmelser, der staa i Thendeloven, sjerne sig ikke saa meget fra de Bestemmelser, man her vilde komme ind paa.

Maaten: Jeg vil kun sige, at naar Loven af 29de December 1857 omfatter alle Lærlinge, men den nuværende Lov kun Lærlinge i bunden Næring, og naar samtidig alle ældre Bestemmelser ophæves, kan det gjerne være, som det er fremhævet, at man kan bringe de paagjældende Personer ind under andre Rettsbestemmelser, men det er dog ikke saa afgjort. Derfor fremhævede jeg, at her er et Punkt, som trænger til Overveielse. Jeg tror ikke, jeg gjorde mig skyldig i den Misforstaaelse, at Loven kun omfatter Lærlingekontrakter, som ere afsluttede med Lærlinge under 18 Aar eller indtil de blive 18 Aar, men af, hvad der staa i § 1, er det klart, at den kun omfatter Personer under

18 Aar; altsaa, sluttes Lærlingekontrakt med Personer over 18 Aar, finder denne Bestemmelse ikke Anvendelse.

Kajser: Det er min Overbevisning, at dette Lovforslag, naar det med nogle Forandringer ophøies til Lov, vil kunne gjøre en Del Nytte. Det vil bidrage til at ordne Forhold, som i lang Tid, lidt efter lidt, ere blevne mere og mere løse, og vil gennem sine Bestemmelser give en ypperlig Ramme netop til en saadan Ordning. Men paa den anden Side maa man ikke tillægge det for stor Betydning. Det maa erindres, at Forslaget med dets Bestemmelser ikke paatvinges Noget, det skal hvile paa et frivilligt Grundlag, og det vil altsaa komme an paa den Sympathi, som det vinder, hvad Betydning det overhovedet vil faae. En Haandværker, en Fabrikant, en Handlende eller en anden Næringsdrivende kan jo ogsaa, naar dette Lovforslag er ophøiet til Lov, sige til en Person: I Fald Du ønsker en Plads paa mit Værksted, kan Du gjerne faae den, Du kan beskæftige Dig der i mit Fag, og Du kan efterhaanden tilegne Dig den Dygtighed, som Du eftertraaer, og kan, om Du ønsker, gjøre Sverdestykke i sin Tid, men et saadant Forhold medfører slet ingen Forpligtelse for ham til at indgaa en Lærlingekontrakt med den, der skal uddannes; thi denne er kun en Medhjælper, Mesteren har ikke paataget sig at oplære ham. Men en Haandværker, en Fabrikant eller Handlende, kan ogsaa sige til et ungt Menneske: Jeg antager Dig til Lærling, jeg antager Dig hos mig, for at Du kan lære den og den Profession, og efter § 1 paahviler der ham da den Forpligtelse, at han skal oprette en Lærlingekontrakt med Lærlingen og gjøre dette skriftligt. Man ser altsaa, Forholdet vil blive for Fremtiden, ligesom hidtil, egentlig frit; man kan, naar man har Smag for dette løsere Forhold, vedblive dermed, enten det nu er Mesteren eller Lærlingen, der slutter sig til Forholdene, som de have været tidligere. Men man kan ogsaa gjøre Forholdet mere stabilt end hidtil ved at følge Lovforslagets Bestemmelser. Det er min Overbevisning, at der vil vindes Meget, om dette maatte lykkes. Jeg tror derfor, at det, der har den største Betydning for Loven, er, at dens Bestemmelser ere af den Besskaffenhed, at de ikke affrætte fra at indgaa i et saadant Forhold. Enkeltighederne i et saadant Lovforslag ville derfor faae langt større Betydning, end det maaste kunde synes ved første Diekast, fordi en enkelt Bestemmelse kan bidrage til, at man ikke vil indgaa paa et saadant Forhold, om man end gjerne vilde, hvis en saadan Be-